

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio IV. Qualiter fuerit Deo reprobatio positiva ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

talis reprobatio communiter dicitur negativa; quatenus non est approbatio, sive prædestinatio positiva.

⁴⁵ Infrabis: Si reprobatio est negativa quatenus non est prædestinatio positiva, etiam quatenus non est reprobatio positiva, erit prædestinatio negativa; sed hoc non admittitur; ergo neque illud. Respondeo negando maiorem; diversa ratio est, quia prædestinatio, cum sit bonum, debet esse ex integra causa, nempe ex positiva electione; sicque non sufficit, quod non detur reprobatio positiva, ut dicamus dari prædestinationem negativam: at verò reprobatio cum sit malum; malum autem sit ex quocumque defectu, sufficit quicumque defectus, nempe quod homo non sit electus. Accedit, quod illa non electio de lege ordinaria defert conjunctionem negationem auxilii efficacis; siquidem Deus in eo signo jam videbat, se non daturum tale auxilium non electis; cum tali autem negatione bene stat reprobatio, saltem negativa; non ita tamen prædestinatio etiam negativa, quia ad hanc deberet Deus, saltem non habere positivam illam negationem dandi auxilium efficacem, sed habere se ad minus præcivisse.

⁴⁶ Argues 2. Deus non poterat velle negationem auxilii congrui; siquidem hoc esset velle, quod ipsum auxilium non esset congruum, & cum fiat congruum per cooperationem hominis, vellet etiam, quod homo non cooperaretur, & cum non cooperari in rebus præceptis sit peccatum, vellet etiam ipsum peccatum; sed hoc repugnat Deo; ergo &c. Respondeo negando maiorem, ad cuius probationem dicimus, aliud esse velle auxilium non congruum, & aliud velle auxilium non esse congruum; hoc secundum repugnat Deo, quia esset velle peccatum, ut probat argumentum; non ita tamen repugnat illud primum, quia solum est velle auxilium, quod de se est sufficiens, licet Deus per Scientiam Mediam illud prævideat ut non congruum ex hominum malitia.

⁴⁷ Difficultas 3. Utrum ex reprobatione negativa sequatur infallibiliter reprobatio positiva? Affirmativè. Probatur, nam ex eo, quod Deus per actum positivum dicat: *Nolo eligere Judam ad gloriam*; saltem virtute dicit: *nolo Judam dare auxilium congruum finale*; sed ex hac negatione sequitur infallibiliter demeritum, & ex demerito infallibiliter sequitur reprobatio positiva; ergo &c. Confirmatur, quia ex electione efficaci ad gloriam sequitur infallibiliter positiva executio ipsius gloriæ; siquidem sequitur donatio auxiliorum efficacium, per quæ ipsa gloria infallibiliter obtinetur; ergo similiter ex illa negatione electionis efficacis ad gloriam infallibiliter sequitur reprobatio positiva; siquidem ex illa negatione auxiliorum efficacium sequuntur infallibiliter demerita, per quæ ponitur reprobatio positiva.

⁴⁸ Difficultas 4. Qualis nam actus sit reprobatio positiva, & negativa, & qualiter inter se conveniant, & prædestinationi opponantur? Dico 1. Reprobatio positiva est actus Iustitiæ punitivæ; negativa autem non ita, sed occulti Iudicii Dei, & inscrutabilis Providentiæ. Est communis Doctorum cum D. Aug. lib. de corrept. & grat. cap. 13. Probatur, quia reprobatio positiva, cum fiat ob demerita reprobi, ad illam spectat illatio vindictæ, seu pœnæ pro peccatis infligendæ, quæ est in Deo actio Iustitiæ vindicativæ; negativa autem reprobatio, cum non habeat causam ex parte reprobi, fit ex arbitratu Dei, non injusto quidem, sed occulto iudicio; ergo &c.

Tom. I.

Dico 2. Reprobatio positiva, & negativa non conveniunt univocè. Probatur primò, quia ad ens, & negationem entis nihil datur univocum; sed reprobatio positiva est ens; negativa autem est negatio entis, ut patet ex dictis; ergo &c. Secundò, quia ad simpliciter, & secundum quid non datur univocum; sed reprobatio positiva est reprobatio simpliciter; negativa autem reprobatio à gloria est tantum secundum quid; siquidem adhuc ea supposita, est locus prædestinationi pro secundo signo, ut supra diximus; ergo &c.

⁴⁹ Dico 3. Reprobatio positiva opponitur prædestinationi oppositione contrariâ; negativa autem oppositione contradictoriâ. Ita P. Soar. P. Vafq. quos citat, & sequitur P. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 1. num. 1. Probatur prima pars, quia prædestinatio declaratur per actum intellectus, quo Deus ab æterno efficaciter decrevit aliquibus conferre gloriam, & per actum voluntatis, quo aliquibus sic voluit gloriam, & gratiam conferre: reprobatio autem positiva è contrario; siquidem ex parte voluntatis est actus, quo Deus dicit: *Nolo hunc, aut illum admittere ad gloriam, aut gratiam congruam*; & ex parte intellectus est actus, quo dicit: *Decerno, & statuo, ut hic non admittatur ad gloriam, aut ad gratiam congruam*; sed inter hos actus solum datur oppositio contraria, ut patet, cum sit inter entitates positivas; ergo &c. Probatur secunda pars, quia reprobatio negativa per se, & formaliter solum est negatio actus præelectionis, seu prædestinationis divinæ, tum ad gloriam, tum ad gratiam; ergo non potest aliter prædestinationi opponi, quàm contradictoriè, cum sit oppositio inter negationem, & formam negatam.

SECTIO IV.

Qualiter fuerit in Deo Reprobatio positiva?

⁴⁷ Dico 1. Deus ante Scientiam Conditionatam demeritorum non potuit aliquem reprobare positivè reprobatione. Probatur ex supra dictis de prædestinatione d. 2. à n. 131. Siquidem tolleretur omnino libertas ad non amittendam gloriam, & ad non subeundas pœnas, ut pœnas; cum tamen id Deus posuerit in potestate liberi arbitrii; ergo &c. Dixi pœnas, ut pœnas, quia dolores illi, quatenus non sunt ad puniendum peccatum, sed ob alios fines, in multorum opinione bene poterant à Deo amari, & intendi ante omnem scientiam etiam conditionatam demeritorum; quia, ut dicunt, nulla in hoc apparet implicantiæ. De hoc tamen jam supra diximus, & alibi dicemus.

⁴⁸ Dico 2. Positâ solâ scientiâ conditionatâ demeritorum, bene poterat dari Voluntas Dei efficax excludens à regno, & deputans ad pœnam æternam, si non repugnaret Bonitati Divinæ. Probatur prima pars primò ex supra dictis de prædestinatione d. 2. à num. 242. Secundò, Ideò Deus non posset, prout sic excludere à regno, & deputare ad pœnam, quia tolleretur libertas, & ratio pœnæ in aliquo sensu; sed neque illa, neque ista tolleretur; ergo &c. Probatur minor quoad primam partem, quia Deus absque læsione libertatis, ut diximus, potuit intendere efficaciter gloriam, & postea præparare auxilia, quæ per Scientiam Mediam prævidebantur efficacia, ut illa in effectu obtineretur; ergo etiam poterat in proposito eventum intendere efficaciter.

R r

efficaciter

efficaciter reprobationem, & postea preparare auxilia, quæ per Scientiam Mediam prævidebantur solum sufficientia, ut illa in effectu sequeretur, quin tolleretur libertatem, aut vellet positivè ipsam peccatum, ut supra diximus de prædefinitione penitentia.

49. Probatur minor quoad secundam partem, quia sicut Deus, ut diximus, potuit intendere præmium ante absolutam præscientiam meritorum, tradendum tamen per merita; ita etiam poterat amare penam ante absolutam præscientiam demeritorum, exequendam tamen per demerita; sed illic ex parte actus fuit Misericordia Dei, & ex parte objecti fuit venditio virtualis ipsius præmii, nempe gloria tendens ad venditionem formalem post meritum; ergo etiam hic ex parte actus esset offensio libertatis, aut Domini divini, & ex parte objecti esset punitio virtualis tendens ad punitionem formalem post demerita, quatenus Deus intenderet non exequi, nisi post demerita; consequenterque non tolleretur ratio penæ.

50. Probatur secunda pars cum P. Arriaga d. 39. sect. 2. subsect. 1. n. 9. quia id esset alienum ab infinita Dei bonitate, & Misericordia; siquidem Deus ex se movetur ad beneficiendum, & non ad puniendum antecedenter ad nostra peccata, quasi nos ad talem finem crearet, & exequendi occasiones quæreretur; ergo &c. Addit P. Arriaga probabile sibi videri, non posse Deum, etiam de potentia absoluta deputare hominem æternis cruciatibus sine ulla illius culpa, solo titulo supremi domini, etiam excludendo rationem penæ; siquidem id videretur habere multum crudelitatis. Et probat exemplo in eo, qui ut suum ostenderet dominium in canem, illum vellet quotidie semi urere igne; de hoc tamen alibi.

51. Dico 3. Deus de facto neminem voluit positivè excludere à regno, & ad penam æternam deputare ante absolutam præscientiam peccati finalis. Ita P. Soar lib. 5. cap. 3. n. 6. P. Vāsq. d. 95. cap. 4. n. 17. Tanner. d. 3. q. 7. dub. 3. n. 27. P. Arriaga d. 39. sect. 2. subsect. 3. per totam. P. Amicus d. 16. sect. 2. n. 43. & alii infra citandi n. 107. Probatur 1. ex illo Sapient. 1. ibi: Deus mortem non fecit, nec deletur in perditione vivorum; sed si Deus damnaret homines ante eorum demerita absolutè prævisa, meriti dici posset, fecisse mortem, & deletari in eorum perditione; ergo &c.

52. Probatur secundo ex Conciliis Valentin. cap. 3. ibi: In electione tamen salvandorum Misericordiam Dei præcedere meritum, in damnatione verò meritum malum præcedere justum iudicium Dei. Trid. Sess. 6. cap. 13. ex D. Aug. lib. de natur. & grat. cap. 26. & lib. de bono persevere. cap. 6. ibi: Voluntate suâ quisque deserit Deum, ut meriti deferatur à Deo. Et D. Prosper. ad 7. object. Vincent. Deus, inquit, priusquam deferatur, neminem deserit. Et D. Bern. lib. de Anima cap. 7. Non deserit, ait, sperantem in se, nisi prius ipse deferatur. Idem habent D. Cyprian. de orat. Domin. D. Fulgen. lib. 1. ad Monim. cap. 13. & alii Sancti Patres, ut infra videbimus, cum de causis reprobationis positivæ egerimus, ex quibus constat, Deum neminem positivè de facto reprobasse ante demerita absolutè prævisa.

53. Probatur tertio rationibus: Prima, quia illa voluntas Dei generalis salvandi omnes, cum sit quasi conditionalis, nisi per illos steterit, desert conjunctam negationem perdendi illos, dum per illos non stat; sed per illos non stat, quamdiu non ponunt demerita in esse absoluto; siquidem demerita in esse condicionali non sunt digna supplicio,

ut supra diximus; sicut etiam merita conditionata in ipso reprobo non sunt digna præmio; ergo quamdiu non ponuntur in esse absoluto ipsa demerita, non habet Deus voluntatem positivam dammandi illos; alioqui haberet duas volitiones contrarias, imò & contradictorias, quod non est dicendum; ergo neque quod Deus sic reprobaverit ante demerita.

Secunda, quia si Deus haberet illam voluntatem positivam excludendi aliquos à regno ante demerita; aut id vellet solâ potentia, sive jure domini; aut ex iustitiâ vindictivâ, & punitivâ: Non primum; alioqui quamvis homines non peccarent, adhuc à regno excluderentur; quod tamen repugnat divinæ Bonitati, & Misericordiae: Non secundum; siquidem iustitia punitiva postulat dignitatem ex parte objecti, sive hominis puniendi; homo autem non habet talem dignitatem ad punitionem, nisi per peccatum in esse absoluto; ergo &c.

Tertia, quia quando voluntas fertur in aliquod objectum, etiam per solum affectum simplicem, non potest circa illud elicere actum contrarium efficacem, nisi ei adveniat aliqua ratio motiva extrinseca; sic enim mercator, qui amat merces, ut eliciat voluntatem efficacem projiciendi illas in mare, debet prius subire periculum vitæ, adveniente tempestate; sed Deus amabat omnium hominum salutem affectu simplici, ut supra diximus; ergo ut circa illos elicere voluntatem efficacem perdendi eos, debebat aliquid de novo advenire; hoc erant eorum demerita; ergo illos non reprobavit efficaciter, sive positivè ante eorum demerita absolutè prævisa.

Oppositum tenent aliqui dicentes, Deum ex se ipso ante omnia demerita absolutè prævisa habuisse voluntatem perdendi aliquos per modum intentionis ad ostendendam suam Justitiam, ex qua intentione secuta fuit negatio auxiliorum efficacium: sicut habuit ex se intentionem salvandi alios ante omnia merita absolutè prævisa ad ostendendam suam Misericordiam, ex qua intentione secuta fuit donatio auxiliorum efficacium. Ita Durand. in 1. dist. 40. q. 2. n. 6. Cordub. lib. 1. quest. q. 56. notat. 2. opin. 5. Bannez. 1. p. hic art. 3. Zúmel. ibid. d. 4. Alvarez de Auxil. d. 110. & Recentiores Thomistæ; eamque sententiam maximè amplexi sunt hæretici hujus temporis, præsertim Calvin. Beza Sirvand. Libert. contra quos infra: pro illis nunc tamen:

Objicies 1. Sapient. 12. ibi: Ipsum quoque, qui non debet puniri, condemnas, & exterum æstimas à tua virtute: ubi videtur loqui de condemnatione facta per modum intentionis ante demerita absolutè prævisa, cum dicat, punire illum, qui non debet, id est, qui non meretur puniri; ergo &c. Respondeo cum P. Arriaga, locum illum fuisse vitiatum, ut constat ex codice emendato à Pio V. in quo nunc legimus: Ipsum quoque, qui non debet puniri, condemnare, exterum æstimas à tua virtute: secundum quam veritatem potius facit pro nostra sententia. Addo, licet standum esset pro lectione antiqua, dicendum esse, ibi loqui de punitione, ac calamitate temporali, quâ Deus sæpius etiam justos affligit, ut postea magis remuneret; non autem de punitione æterna.

Objicies 2. Rom. 9. ibi: Cum non dum aliquid boni egissent, aut mali Jacob dilexi, Esau autem odio habui: ubi allegoricè de electione, & reprobatione sermo est, prout supra diximus; sed ex hoc loco collegimus, electionem fuisse factam ante

ante merita absolutè prævisa; ergo etiam ex eodem colligitur, reprobationem fuisse factam ante demerita absolutè prævisa. Respondeo primò cum Lezana, & aliis, ibi non esse sermonem de reprobatione positivà, sed tantum negativà, quæ fuit ante demerita. Undè nomine *odii* solum ibi intelligitur de minore amore; sæpè enim in Scriptura *odium*, aut *odisse*, non significant actum positivum odii, sed negativum, sive minorem amorem, ut patet ex illo Luc. 14. *Et non odit patrem suum, &c.* quod idem valet, atque dicere, qui non minùs diligit patrem suum, quàm me; neque enim Christus Dominus præcepit odio habere patrem. De hac etiam reprobatione negativa intelligendi sunt Patres, quatenùs asserunt, non dari causam reprobationis ex parte reprobi, sed totam Deo tribui: de hoc tamen latius infra.

59. Respondeo secundò cum P. Arriaga, & aliis, ibi non significari, Deum odio habuisse Esau positivè, sed non decrevisse dare ei auxilia congrua, sicut decrevit dare Jacob: sicut enim Deus ex se illa tribuit electis ante eorum merita, ita ex se illa negat reprobis ante eorum demerita; neque de hoc procedit quæstio, neque est difficultas, sed tantum de reprobatione positivà, ac exclusione à regno, sive à gloria.

60. Obijcies 3. Rom. 9. D. Paul. nomine Dei ibi loquens de Pharaone: *In hoc ipsum, inquit, excitavi te, ut ostendam in te virtutem meam*: ubi videtur significare, se illum reprobasse veluti in intentione, non quia jam malè fuisset operatus, sed ut postea malè operando in executione, in illo Deus ostenderet potentiam suam; ergo &c. Respondeo hoc testimonium non convincere; siquidem non ostendit, iram Dei fuisse ante demerita, imò post illa, ut constat ex sequentibus verbis: *Sustinuit, inquit, in multa patientia vasa iræ, &c.*

61. Obijcies 4. Primus actus prædestinationis fuit positivà electio ad gloriam ante prævisa merita; ergo etiam primus actus reprobationis erit exclusio positivà à gloria ante prævisa demerita. Respondeo negando consequentiam; diversà ratio est, quia illa electio maximè decet Bonitatem, & Misericordiam divinam, ut supra diximus: at verò non ita decet, imò dedecet hæc exclusio, non solum Bonitatem, & Misericordiam, sed etiam Justitiam divinam; nam sicut est laudabile punire in executione crimina jam commissa, & non ante; ita etiam laudabile non erit, imò indecorum intendere illa punire, antequam committantur, & videantur in esse absoluto.

62. Instabis: Prædestinatio, & reprobatio, cum sint partes æquæ subjectivæ divinæ providentiæ, debent æquè incipere; sed prædestinatio in prædestinato incipit à prima vocatione congrua connexa cum perseverantia; ergo etiam reprobatio in reprobo debet incipere à negatione primæ vocationis congruæ; sed hæc non habuit causam in reprobo; siquidem, si hanc haberet, esset peccatum; hoc autem non datur ante illam negationem, quia non datur ante primam permissionem, & prima permissio oritur ab illa negatione; ergo non habuit causam ex parte reprobi; consequenterque ejus reprobatio fuit ante prævisa demerita. Resp. negando primam minorem; nam, ut supra diximus, prædestinatio incipit ab electione efficaci ad gloriam; & sic etiam incipit reprobatio ab ejus exclusione; ita tamen, ut electio illa non supponat merita absolutè prævisa; hæc tamen exclusio supponat demerita absolutè prævisa.

63. Urgebis: Permissio primi peccati est effectus

reprobationis, sicque à Deo amabilis, & cum ex se non sit amabilis, debuit ex aliquo fine amari; alius autem non apparet, nisi expulsio à regno ad ostendendam Justitiam; ideoque ejus electio ab intentione damnandi aliquos imperatur; ergo supponit ipsam reprobationem; sed illa in se non supponit causam in reprobo; siquidem ante permissionem primi peccati non datur demeritum, quia non datur peccatum; ergo neque illam habebit in reprobo ipsa reprobatio.

64. Resp. negando antecedens; neque enim permissio primi peccati est effectus reprobationis positivæ, sed reprobationis à gratia congrua; nam ut esset effectus reprobationis positivæ debebat procedere ex intentione excludendi homines positivè à regno, quibus gratia congrua denegatur; Deus autem neque denegat gratiam congruam, neque peccatū permittit ex tali intentione, ut infra dicemus, sed ob alios fines, quos ille certò scit, & quorum unum assignat P. Vasq. ex D. Paul. & D. Aug. nempe, ut ostendat divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ; siquidem denegans vocationes congruas non prædestinatis, magis ostendit misericordiam suam in electos, quibus illas concedit. De hoc tamen infra.

65. Obijcies 5. Ex permissione peccati infallibiliter sequitur ipsum peccatum, & ex peccato privatio, sive exclusio à gloria; ergo hæc saltem virtute fuit intenta in ipsa permissione; siquidem in electione medii, ut medii, saltem virtute intenditur finis. Respondeo argumentum, si aliquid probat, probare Deum, saltem virtute velle peccatum; siquidem hoc immediatius sequitur ex ipsa permissione, quàm illa privatio gloriæ; cum illud non probet, neque etiam hoc. Et ratio est, quia hæc non sequuntur per se, & ex natura rei ex auxilio sufficienti, ac permissione peccati, sed per accidens tantum ex sola hominis malitia; unde in illa permissione solum vult Deus ostendere, reliquisse hominem in manu consilii sui, ut libere, quod voluerit, operetur.

SECTIO V.

An posito peccato originali antecederet ad actualia, Deus aliquem positivè reprobareret?

66. DVERTES hinc cum P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 3. num. 11. peccatum originale dupliciter considerari posse: Primò præcisè solum ut contractum: Secundò, prout prævisum durans usque ad mortem. Hoc posito. Dico 1. Deus propter peccatum originale prævisum durans usque ad mortem voluit multos excludere à regno. Ita P. Soar. cit. Probatur, quia Deus in tempore, supposito pacto cum Adamo, justissimè exequitur pœnam ipsam exclusionis à regno; sed nihil exequitur in tempore, quod non decrevisset ab æterno; ergo &c.

67. Dico 2. Deus in eo primo signo, in quo prævidit lapsum Adami, sive propter solum prævisum originale præcisè ut contractum, & antequam prævideret meritorios sine remedio, nullum reprobat. Ita P. Soar. cit. n. 11. P. Herice tract. 3. d. 33. cap. 4. n. 35. Lezana tract. 4. d. 12. q. 4. P. Arriaga d. 39. sect. 3. num. 31. & alii. Probatur primò, quia Deus, ut patet ex dictis, & patebit ex infra dicendis, nullum reprobat positivè, nisi jam prævisa ejus morte in peccato finali; sed pro eo

R r 2

signa